

Duben 2004

[Úvod](#) [Omar Khayyam](#) [Rady](#) [Lubo Kralicek](#) [Minigalerie](#) [Zemřeli](#) [Jít ve stopách Ježíšových](#) [Velikonoce](#) [Mše](#)
[Děkujeme](#)

Milí přátelé,

tajemství života a smrti se opět poodhalí při slavení velikonočních svátků. Liturgie Svatého týdne je přímo nabita událostmi, které nám mohou pomoci najít „ztracenou víru“. Přeji Vám, abyste si našli čas a navštívili kostel nejen v neděli na Hod Boží velikonoční, ale také ve dnech, které předcházejí, tedy na Zelený čtvrtek, Velký pátek a na Bílou sobotu. Kéž se nás události, které se odehrály před dvěma tisíci lety, hluboce dotknou a zanechají v nás nové rozhodnutí žít pro vzkříšeného Krista. ALELUJA.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Omar Khayyam, (asi 1050 – 1125), perský básník, matematik, astronom

Nic, bloude, nejsi v běhu života jen větru závan, - stavby nicota. Tvé bytí, mezi dvojím nebytím, ty nic, - jsi uprostřed, vůkol prázdnota.	Byť oř tvůj nádherně byl okován, hrd nebuď, že jsi chvíli Pán - neb moci nebe nelze uniknout dnes pohár rozbiješ – a zítra džbán.
Zlí lidé dí – že filosof prý jsem a Bůh sám ví, že dí tak omylem; neb věru posud nevím sám, kdo jsem a proč jsem přišel na tu bídnou zem.	Já v mládí svém rád s filosofy dlel a sám rád símě věd jsem sel, - však slyš můj závěr k němuž dospěl jsem - Ze prachu přišel jsem – abych s větrem šel....

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách= Ďábel, Pacient=člověk , kterého má Tasemník přivést do pekla

23. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Tvůj pacient poznává zásluhou té dívky a její nechtuté rodiny stále více křesťanů – a to i velmi inteligentních. Ted' se nám určitě nepodaří připravit jeho život o duchovní stránku. Budiž; musíme ji tedy zkazit. Jistě jsi mnohokrát předváděl na cvičišti proměnu v anděla Světla – ted' bys to měl provést tváří v tvář Nepříteli. Se Světem a s Tělem jsme úspěch neměli, ale třetí Moc nám ještě zůstala – a její vítězství je nejnádhernější. Se zkaženým světcem, farizejem, inkvizitorem nebo čarodějem je v Pekle mnohem větší zábava než s obyčejným tyranem nebo zhýralcem.

Když si tak prohlížím ty nové přátele Tvého pacienta, připadá mi, že nejlepší bude zaútočit na rozhraní teologie a politiky. Někteří jeho noví přátelé zřetelně vidí společenské důsledky svého náboženství. To samo a sobě je špatné, ale my toho zkusíme využít ve svůj prospěch.

Asi už víš, že mnoho křesťanských politických autorů si myslí, že křesťanství se velice brzy odchýlilo od správné cesty a vzdálilo se od učení svého Zakladatele. Této myšlenky využijeme: budeme podporovat koncepci „historického Ježíše“. K ní dospějeme, když budeme odstaňovat pozdější „nánosy a překroucení“ a pak ji postavíme proti celé křesťanské tradici. V minulé generaci jsme propagovali interpretaci takového „historického Ježíše“ na základě liberalismu a humanity a ted' HO zase objevujeme na základě marxismu, katastrofismu a revolucí. Takové interpretace, které chceme měnit zhruba každých třicet let, mají mnoho výhod:

Za prvé: každá taková interpretace obrací zbožnost lidí k něčemu, co neexistovalo; vždyť žádný „historický Ježíš“ není historický. Dokumenty říkají to, co je v nich obsaženo, a nic se k nim nedá přidat; každého „historického Ježíše“ tedy vytvoříme pouze tím, že něco potlačíme a něco přeženeme. A takové teorie (lidí učíme označovat je slovem brilantní), na které by nikdo v normálním životě nevsadil ani korunu, pak dají každý rok vzniknout celé řadě knih, jejichž autoři se považují za nové Napoleony, Shakespeary nebo Swiftly.

Za druhé: v nějaké podivné teorii, kterou On prý šířil. Má to podle nich být „velký člověk“ v moderním smyslu slova – člověk, který stojí v koncovém bodě nějaké odstředivé a nevyvážené myšlenkové linie; cvok, který prodává univerzální medicínu. Tak odvádíme myslí lidí od Toho, kým On je a co činil. Nejprve z Něho uděláme pouhého učitele, a pak lidem zatajíme ten veledůležitý soulad mezi Jeho učením a mezi učením všech ostatních velkých učitelů morálky. Lidé si nesmí všimnout, že Nepřítel neposílá všechny velké moralisty proto, aby lidi poučovali, ale aby jim připomínali a obnovovali ty prastaré otrěpané morální pravdy – navzdory tomu, že my jim je stále zatajujeme. My vychováváme sofisty; On posílá Sokrata, aby jim odpověděl.

Naším třetím cílem je zahubit takovými interpretacemi zbožnost; vždyť místo skutečné přítomnosti Nepřítele, kterou by lidé prožívali při modlitbě a v Eucharistii, jim dáváme jen jakousi vzdálenou, neurčitou a záhadnou postavu někoho, kdo mluvil nesrozumitelným jazykem a zemřel strašně dávno. Někoho takového přece není možné uctívat! Od Stvořitele, kterému se klaní jeho tvor, takhle brzy dospěješ k pouhému vůdci, kterého zdraví jeho přívrženec, a nakonec jen k význačné postavě, kterou uznává kritický historik.

A za čtvrté: náboženství tohoto druhu je nehistorické nejen tím, že Ježíš takto zobrazuje, ale ještě z jiného důvodu. Pouhá historická studie Ježíšova životopisu nemůže přivést do Nepříteleova tábora žádný národ, ale jen pár životopisu nemůže přivést do Nepříteleova tábora žádný národ, ale jen pár jednotlivců; vždyť přece k Jeho úplnému životopisu lidé nemají podklady! První konvertité přijali víru na základě jedině historické události (Vzkříšení) a jediného teologického učení (Vykoupení); to obojí působilo na vědomí hříchu, které měli lidé už předtím. A ten hřích nebyl spáchán proti nějakému nesmyslnému zákonu, který by ten „velký člověk“ nově vytvořil, ale proti starému, samozřejmému a všeobecnému mravnímu zákonu, kterému je naučily jejich vlastní matky a chůvy. „Evangelia“ vznikla až

později; nebyla napsána proto, aby lidi přiváděla ke křesťanství, ale aby poučovala ty, kdo se už křesťany stali.

„Historického Ježíše“ tedy musíme stále propagovat, i když se nám v některém bodě může zdát nebezpečný. Náš postoj k obecnému vztahu mezi křesťanství a politikou už ale tak jednoznačný nebude. Jistěže nechceme, aby křesťanství vedlo lidi i v politickém životě; vždyť vznik nějaké skutečně spravedlivé společnosti by pro nás znamenal katastrofu. Ale na druhé straně chceme, a to velice silně, aby křesťanství bylo pro lidi pouhým prostředkem – pokud možno k jejich vlastnímu pokroku, ale třeba i k něčemu jinému; například k sociální spravedlnosti. Měl bys člověka přivést nejprve k tomu, aby na sociální spravedlnost hleděl jako na něco, co Nepřítel vyžaduje, a potom by si měl začít vážit křesťanství proto, že může vést k sociální spravedlnosti. Nepřítel se přece nenechá zneužívat! Ti lidé nebo národy, kteří si myslí, že oživí Víru jen proto, aby vytvořili dobré společenské zřízení, by si právě tak mohli myslet, že si po schodech do Nebe zkrátí cestu do nejbližší lékárny. Ale v tom se lidé našťástí dají snadno oklamat. Vždyť zrovna dnes jsem v knize jednoho křesťanského autora našel pasáž, kde doporučuje svou vlastní verzi křesťanství proto, že „jedině taková víra přechká smrt starých kultur a zrození nových civilizací“. Vidiš ten rozpor? „Věřte tomu ne proto, že je to pravda, ale kvůli něčemu jinému.“ Tak je to správné!

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Lubo Králíček se dožívá 80.

Narozen 11. dubna 1924 v Brně, kde prožil své dětství a mládí pod jménem Lubomír Tomáš Králíček. Maturoval na 1. reálném gymnáziu na Starém Brně a v poválečných letech 1945-1949 studoval na Masarykově universitě v Brně kresbu a výtvarnou výchovu u profesorů: Eduarda Miléna, Františka Hlavici a Františka Doubravy a modelování u národního umělce Vincenta Makovského.

Po roce 1948 byl vyloučen ze všech vysokých škol, třikrát odsouzen za protistátní činnost a odsloužil dva a půl roku u PTP Stochov v uhelných dolech.

Konečně 15. srpna 1961 se mu podařilo s dalšími šesti odvážlivci útěk přes železnou oponu v nákladním voze Tatra 128 do Rakouska, kde obdržel politický azyl. 24. června 1962 odletěl do New Yorku, kde po pěti letech získal americké občanství.

Pracoval jako restaurátor obrazů ve svém studiu an Manhattanu a opravil tisíce olejomalb pro galerie a soukromé sběratele. Kromě toho maloval obrazy New Yorku s dalším českým malířem Kamilem Kubíkem přímo v ulicích města, což byla pro newyorčany velká senzace.

Je řádným členem nejstaršího malířského klubu Samagundi, kde vystavuje od roku 1971 a dále členem American Institute for Conservation of Historic and Artistic Works in Washington D.C. Jeho obrazy byly ohodnoceny význačnými cenami na výstavách nejen v New Yorku, ale i dalších městech.

Od roku 1989 žije v horách Catskills. Nejen že zde pokračuje v restaurování obrazů, ale našel tu i bezpočet nádherných krajinářských scénérií amerického venkova.

Spravedlnosti se dočkal až v roce 1990, kdy byl zcela rehabilitován a Masarykova universita v Brně mu udělila čestný titul RNDr.

Minigalerie krajanů

Manželé Marie a Jan Tomečkovi jsou v naší komunitě v Astorii nepřehlédnutelní. Stáli už na začátku komunity v 70. letech. Tvoří její jádro a aktivně se podílí na všech akcích. „John“, jak ho mnozí familiérně oslovují, nikdy neztrácí humor a dokáže svými vtipy bavit lidi celé hodiny. Vtipy vypráví se slováckým přízvukem, který ani po letech strávených v cizině neztratil.

Vyprávění začala paní Marie, která se narodila ve Spojených státech.

Můj otec s bratrem přišli do USA za svým otcem, který pracoval v Pensylvánii v dolech. Když můj děda onemocněl, dovezli ho domů na Moravu, kde zemřel. Pak se znovu vrátili do Ameriky. Manželky, moje maminka s tetou, zůstaly doma a za peníze, které dostávaly, postavily domy. Pak se rozjely kolem roku 1929 za svými manžely do Ameriky. Můj strýc se nikdy domů už nevrátil. Po mém narození se naši rozhodli odejet domů. Měla jsem tehdy něco přes rok. Moje babička z mamčininy strany totiž psala, že její manžel a také strýc je velmi nemocný a že je potřebuje doma.

Johne, a vy jste měl nějaké příbuzné v Americe? Z mojí strany tady byl nějaký Tomeček, který kamarádlil s otcem mojí manželky. Jeho otec byl bratr mého dědy. Jinak jsem tu neměl nikoho.

Marie: Já jsem pak letěla sama na návštěvu do Ameriky při příležitosti Světové výstavy roku 1964. Pamatuji se, že letadla odlétala z Prahy jednou za 14 dní. Moje letadlo z nějakých důvodů neodletělo a tak jsem musela čekat dalších 14 dní. Bydlela jsem u své sestřenice Antonie Křenčikové. Doma jsem nechala malé děti Jiřinu a Janu a manžel se o ně musel starat. Také jsme tam měli jednu ženu, která se starala o naše děti, říkali jsme ji babičko, protože nikoho neměla, ona u nás potom také dožila.

John: V roce 1969 jsme se rozhodli, že pojedeme na „návštěvu“ ke Křenčikům do USA, tentokrát celá rodina. Podali jsem žádost v dubnu. Pak nám ji sedmkrát vrátili. Pořád si vymýšleli blbosti, co všechno musíme mít: potvrzení ze školy pro děti aj. Pak si vymysleli, že nás pustí, ale beze mne. Jeden zaměstnanec SNB se jmenoval Franta Koščuřík. My jsme spolu chodili do měšťanky. Hrávali jsme spolu fotbal. Pamatuji si, že když jsme tam byli, tak on vzal naše papíry a za chvíli se vrátil a říká mně: „Pane Tomeček“, nepoužil termínu soudruhu, „soudruh velitel rozhodl, že můžete jet, ale jedna ta holka musí zůstat doma“. Já jsem mu na to řekl, že nechci kazit dětem radost, a že radši zůstanu doma já. Udělám si dovolenou doma, seberu si flintu a psa a půjdu někde na kopec. On znovu odešel a asi za patnáct minut se vrátil a říká: „Pane Tomeček, soudruh velitel rozhodl, že můžete odjet všichni, doufám, že se vrátíte“. My jsme odešli a nasedli jsme do nového auta, které jsme si nedávno koupili, dělali jsme prostě dojem, že se určitě vrátíme. V autě manželka prohlásila: za to, že jste nás sem desetkrát volali, akorát se nevrátíme. Jeden veliký komunista z dědiny si ještě před odjezdem půjčoval ode mě dvoukolák, potřeboval něco odvézt. Při půjčování mně říká, že bych mu ho mohl prodat, když jedu do té Ameriky. A já mu na to odpovím, a to si budu muset kupovat nový dvoukolák až se vrátím? Oni totiž zkoušeli všelijaké habadůry, aby zjistili naše úmysly. Auto jsme nakonec prodali někde na Slovensku za dolary a tím jsme zaplatili cestu, kterou nám uhradili Křenčikovi z Ameriky.

29. června roku 1969 jsme odletěli z Prahy směr JFK New York. Jeden měsíc jsme bydleli u Křenčiků a pak jsme si sehnali apartment. Já jsem anglicky neuměl ani slovo. Manželka na tom byla o poznání lépe. Strýček Křenčík mně potom sehnal práci v parku. Vzal mě s sebou, znal se s vedoucí toho parku. Ta se ptala, co všechno umím a strýček odpovídal, že všechno znám, že rozumím stromům, trávě, že jsem vyrůstal na farmě atd. Ona mě pak vzala s touto podmínkou, že musím jít do školy učit se anglicky. Tam jsem chodil čtyři roky, dvakrát týdně. Nakonec jsem devět let dělal supervizora v údržbářské dílně v parku. Měli jsme na starosti 17 parků na Great Neck. Pracoval jsem nepřetržitě až do roku 1999, kdy jsem odešel do důchodu.

Paní Marie a kde jste vy pracovala? Já jsem pracovala v „delicatessen“ u Filu v kuchyni. Potom jsem pracovala ještě v jiných „delicatessen“ v okolí. Roku 1976 se nám narodil John a tak jsem byla nějaký

čas doma. Když začal chodit do školy, pracovala jsem tam v kuchyni. Pomáhala jsem také vyučovat náboženství ve škole, učila jsem od první až do osmé třídy. Poslední roky jsem učila osmé třídy. V současné době ještě zastupuji, když je někdo nemocen. Také učím problémové děti, které vyrušují ve škole.

Co vám probíhalo hlavou, když jste poprvé uviděli Ameriku? Když jsem poprvé z okna letadla uviděl Ameriku, tak jsem si pomyslel, kdy se asi budu moci vrátit domů. Stalo se to potom roku 1981.

Paní Marie dodává: John hodně tesknil a vůbec nemluvil.

John: Všecko bylo pro mě nové. Jeden Ir, spolupracovník v parku, jmenoval se Tony, nade mnou držel patronát a doučoval mě anglicky. Napsal to na papír a pak mne zkoušel. Pro mě bylo nejhorších těch prvních pět roků, než se člověk do toho dostal. Udělal jsem si různé kurzy na opravy a údržbu. Pak už to bylo veselejší.

Paní Marie se usmívá a dodává: Narodil se mu první syn a všechno se změnilo k lepšímu.

Milí Tomečkovi, děkuji Vám za hezké povídání a přeji Vám hodně pohody a Boží požehnání pro Vaši rodinu.

Fr. Antonín

[back](#)

Zemřeli

Stanley (Standa) Mergl age 72 died tragically from a massive asthma attack on March 19, 2004 in New York City.

Stanley Mergl was born on October 5, 1931 in Susice, Czechoslovakia. He escaped from Czechoslovakia in 1948. After 2 years in a displaced persons camp in Murnau, Germany, he was fortunate in 1950 to obtain a visa to the United States. Eight months after his arrival in New York City, he was drafted into the U.S. Army (Airborne Division) where he proudly served for two years as a U.S. paratrooper in the Korean War.

Professionally he was an electronics expert working as a civilian for the U.S. Coast Guard on Governors Island, NY. He was responsible for automating lighthouses up and down the East Coast from Rhode Island to Delaware for 28 years.

Stanley was a Sokol from childhood until his death. He was a champion gymnast, skier and all around athlete. A member since 1950, Sokol New York was his second home. He served in every capacity including nacelnik for over 20 years and until March 19th as Vice President. He performed in the Praha Sokol Slet as a Dorostenec in 1948 and 46 years later in 1994 as a Senior Man in the first Praha Sokol Slet after the fall of communism.

Stanley is survived by his beloved wife, Irene, his two sons Kevin and Thomas of whom he was very proud, daughter-in-law Donna, three grandchildren John, Elizabeth and Michael.

Rest in Peace and Na Zdar

Se smutkem v srdci oznamuji že můj syn Jozef Gabor zemřel 7. března 2004 ve věku 53 let. Odešel nečekaně, ale duševně připravený. Chodil pravidelně na bohoslužby do kostela sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu. Byl Slovák (ako repa) a velký ctitel Matky Boží, sv. Judy a sv. P. Pia.

Zarmoucená rodina Gáborova

Prof. Zdeněk Rutar

25. dubna by se Zdeněk Rutar dožil 77 let. V ten den bude za něho sloužena ve hřbitovní kapli v Resurrection Cemetery na Staten Island mše svatá. Začátek je ve 2PM. Po mši svaté bude na jeho hrobě odhalen nový náhrobní kámen.

Jít ve stopách Ježíšových je naším povoláním. Je to jediná cesta, která vede skrze smrt k životu.

(Kardinál J. Meisner)

PROČ EXISTUJE SMRT ?! K životu každého z nás patří skutečnost, že kdykoliv a kdekoliv můžeme zemřít. Nejrůznější lékařská péče nám může sice život prodloužit, ale nemůže smrt zrušit! Není smysluplné před tím zavírat oči. Proč existuje smrt, kde se vzala?! "Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živi", praví Bible. Smrt odporuje plánu Boha Stvořitele a je "posledním nepřítelem", který má být přemožen. Smrt je následkem odvrácení člověka od Boha - dárce života.

JSME STVOŘENI K ŽIVOTU ! Smrt zcela odporuje našemu nehlubšímu určení a naší nejhlubší touze - po životě. Naš odpor vůči smrti je naprosto oprávněný. **SMRT JE JIŽ PŘEMOŽENA !** Bůh k nám sestoupil v Ježíši Kristu a otevřel nám skrze svou smrt na kříži a skrze zmrtvýchvstání cestu k naplněnému životu. On mezi nás přišel, abychom "měli život a měli ho v hojnosti" (Jan 10,10). Bůh je tvůrcem života! Ježíšovo zmrtvýchvstání je vrcholnou a ústřední pravdou křesťanské víry. Svou smrtí nás Kristus osvobozuje od hříchu a smrti. Svým vzkříšením nám otevírá přístup k novému a plnému životu. Žádný člověk se již nemusí bát. Nikdo není určen k zániku a nicotě. Každý může žít plnohodnotný život bez konce. Cesta k němu vede skrze vzkříšeného Ježíše Krista.

CO NÁSLEDUJE PO SMRTI ? Ježíš mluví o dvou formách života po smrti: jedna je radost a plnost, druhá je prázdnota a bezúčinnost. Záleží na každém jednotlivci, pro co se rozhodne. "NEBE" V životě každého člověka existují okamžiky vnitřního štěstí: prožitky harmonie, bezpečí, svobody, poznání, jistoty, síly, pokoje, radosti, lásky atd.... Toto vše je jen předtuchou toho, co to znamená "být v nebi", žít navždy "život v plnosti". Takto tušíme něco z tajemství, pro které jsme stvořeni, ke kterému můžeme dojít, a které se nám otvírá. Tajemství nové formy života. "Co oko nevidělo a co ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují..." (1Kor 2,9). "PEKLO" Je to stav věčného zoufalství, nenaplnění, osamocení a nenávisti. Člověk do této bezvýchodnosti není nikým uvržen. Každý z nás se ale do ní může přivést sám, když se uzavírá do sebe a říká Bohu: "Já tě nepotřebuji, vystačím si sám..." Peklo neodporuje lásce Boží, ono je právě jejím odmítnutím. Láska se nemůže násilím vnucovat. Láska se stává bezmocnou tam, kde je odmítána. Peklo je důsledek odmítnutí Boha.

OSOBNÍ SPOJENÍ S JEŽÍŠEM KRISTEM JE CESTOU K ŽIVOTU Ježíš Kristus říká: "Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte ve mne! Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít navěky. Já jsem ta cesta, pravda a život!" (srv. Jan 11,25. 14,1.6). Vzkříšený Kristus je základem a zdrojem budoucího vzkříšení člověka: Kristus vstal z mrtvých "jako první z těch, kteří zesnuli... Pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, ale pro spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu" (srv. 1 Kor 15,20-22). "NEUMÍRÁM, ale vcházím do života. Smrt není nějaký přízrak anebo hrozná příšera, jak se znázorňuje na obrazech. V katechismu se říká, že 'smrt je odloučení duše od těla', nic jiného. A já nemám strach z odloučení, které mě navždy spojí s dobrým Bohem. Pro mne si nepřijde 'smrt', ale Bůh." (sv. Terezie z Lisieux)

Pořad bohoslužeb o velikonocích ve SVATÉM TÝDNU (4. – 11. dubna)

4-APR-2004 KVĚTNÁ NEDĚLE 10.30AM dolní kaple

Ježíšův slavný vjezd do Jerusáléma

8-APR-2004 ZELENÝ ČTVRTEK 07.30PM společně se všemi

ustanovení mše svaté v horním kostele

9-APR-2004 VELKÝ PÁTEK 07.30PM dolní kaple

Ježíš umírá na kříži

10-APR-2004 BÍLÁ SOBOTA 07.30PM dolní kaple

Noční bdění, oslava vzkříšeného Ježíše

11-APR-2004 VELIKONOČNÍ NEDĚLE 10.30AM dolní kaple

Mše svaté v dubnu 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Apr-04	Za celou rodinu z obou stran	A. Benáčková a J. Marešová
02-Apr-04	Za rodiče Jana a Marii Rachunkovy	rodina Sedláčkova
03-Apr-04	Za Oldřicha Slívu a celou rodinu	rodina Slívova
04-Apr-04	Za zemřelé rodiče Kateřinu a Františka Sedláčka	rodina Sedláčkova
05-Apr-04	Za Marii Bartošovou a jejího manžela	rodina Slívova
06-Apr-04	Za živou a zemřelou rodinu Hanakovu	Milada Hanak
07-Apr-04	Za tetu Marii Bartošovou	Vlasta Pitra
08-Apr-04	Za krajanskou rodinu	
10-Apr-04	Za krajanskou rodinu	
11-Apr-04	Za zemřelého Zdenka Rutara	rodina Sedláčkova
12-Apr-04	Za Karla Smetanu a jeho rodiče	rodina Sedláčkova
14-Apr-04	Za zemřelou tetu Annu Hartovou	rodina Bláhova
15-Apr-04	Za zemřelou Marii Bartošovou	rodina Bláhova
16-Apr-04	Za zemřelé Antonína a Marii Bartošovy	Miroslav Kašpar
17-Apr-04	Za zemřelé Antonína a Marii Bartošovy	Jerome Minister
18-Apr-04	Za Annu a Stefana Chmelu	Československý Club Manhasset
19-Apr-04	Za živou a zemřelou rodinu Herklovu	Milada Hanak
21-Apr-04	Za Marii Bartošovou	Nad'a Horák
22-Apr-04	Za Aloise Hanáka	Nad'a Horák
23-Apr-04	Za zemřelou Marii Bartošovou	Růžena Bunžová
24-Apr-04	Za Jerry Otruba	Mary Otruba
25-Apr-04	Za zemřelého P. Bohuslava Janíčka 10.30AM	rodina Sedláčkova
25-Apr-04	Za zemřelého Prof. Zdenka Rutara 02.00PM	synové s rodinami
26-Apr-04	Za Pavla Cipko	Mary Otruba
27-Apr-04	Za zemřelou D. Hyros	Valerie Šebesta
28-Apr-04	Za Margitu Luky	Valerie Šebesta
29-Apr-04	Za zdraví pro Zdenku Karlovskou	přátelé
30-Apr-04	Za Boženu Turkovou	Růžena Kankrlík

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII:

V minulém období přispěli:

Svato a Blanka Kudej, Ludmila Adamec, Genevieve Ruzicka, Vladimír a Jane Brotanek, Rev. Jan Smutný, Libuse Kral, Zdenek a Lydia Vaclavikovi, Vlasta Seibertova, Lubo Kralicek, Maria Gabor, rodina Krátka, Zita Lehm, Jan Fedor, Joseph A. Kocab.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci dubnu:

Marta Hnízdová 4. dubna, Anna Šebík 7. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, Lubo Králíček 11. dubna, Jan Pongo 20. dubna, František Daněk 24. dubna, Šimon Chvilíček 25. dubna, Jaroslav Stana 29. dubna.

[back](#)

Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 2. května ve 12.15 hod.